

چرا تصمیم ترامپ در از سرگیری آزمایش های هسته‌ای

بیشتر به ضرر آمریکا خواهد بود ؟

درس‌های «لوسی آلاموس»

اظهارات اخیر دونالد ترامپ درباره احتمال ازسرگیری آزمایش‌های هسته‌ای آمریکا پس از بیش از سه دهه توقف، موجی از نگرانی‌های امنیتی وسیاسی در سطح جهانی را برانگیخته است. چنین اظهاراتی پس از آن مطرح می‌شود که از اوایل دهه ۱۹۹۰ به این سو، روند توقف آزمایش‌های هسته‌ای در جهان تقریباً تثبیت شده است. به اعتقاد کارشناسان، صدور سیگنال بازگشت آمریکا به آزمایش‌های هسته‌ای می‌تواند به‌مثابه شکستن سکوت یک نظام نسبتاً پایدار کنترل تسلیحات در جهان تلقی شود. دونالد ترامپ در ماه‌های گذشته چندین بار اقدام به ارسال سیگنال‌های هسته‌ای کرده است؛ از جمله اشاره به اعزام زیردریایی‌های مجهز به تسلیحات هسته‌ای به نزدیکی سواحل روسیه و طرح احتمال آغاز

گزارش

زینتغدیهرکر

مدیرسابق آزمایشگاه لوسی آلاموس

ماه گذشته، دونالد ترامپ، رئیس جمهوری آمریکا، بحثی چند دهه‌ای درباره آزمایش‌های هسته‌ای را دوباره مطرح کرد. او در شبکه‌های اجتماعی نوشت: «به دلیل برنامه‌های آزمایشی سایر کشورها، به وزارت جنگ دستور داده‌ام که آزمایش سلاح‌های هسته‌ای ما را به طور مساوی آغاز کند.»

ایالات متحده از ۲۳ سپتامبر ۱۹۹۲ هیچ سلاح هسته‌ای را آزمایش نکرده است. وزیر انرژی آمریکا، کریس رایت به سرعت سعی کرد گفته ترامپ را پس بگیرد و در فاکس نیوز توضیح داد که منظور رئیس جمهوری آزمایش سیستم‌های برتاب هسته‌ای بوده است، نه مواد منفجره. اما ترامپ بر منظور اصلی خود تأکید کرد و به برنامه ۶۰ دقیقه گفت که در پاسخ به انفجارهای هسته‌ای زیرزمینی در منطقه‌ای در روسیه، دستور از سرگیری آزمایش‌های هسته‌ای را داده است. او گفت: «آنها آزمایش‌ها را در زیرزمین انجام می‌دهند، جایی که مردم نمی‌دانند با آزمایش چه اتفاقی می‌افتد.»

مقامات اطلاعاتی در دولت اول ترامپ دولت بایدن این سؤال را مطرح کردند که آیا دشمنان ایالات متحده، به ویژه چین و روسیه، مخفیانه سلاح‌های هسته‌ای را آزمایش می‌کنند یا خیر. هم پروژه ۲۰۲۵ بنیاد هرنیتج و هم رابرت اوبراین مشاور امنیت ملی سابق ترامپ، خواستار از سرگیری آزمایش‌های هسته‌اند تا اطمینان حاصل شود که زراد خانه هسته‌ای قدیمی ایالات متحده ایمن، مؤثر و قابل اعتماد است. ایالات متحده تقریباً ۳۷۰۰ سلاح هسته‌ای دارد که گمان می‌رود حدود ۱۷۷۰ مورد از آنها به صورت نظامی مستقر شده‌اند، اما همه این سلاح‌ها قبل از آخرین آزمایش ایالات متحده در سال ۱۹۹۲ تولید و آزمایش شده‌اند.

من عمیقاً با این بحث آشنا هستم. وقتی برای اولین بار در سال ۱۹۶۵ به عنوان دانشجوی کارشناسی ارشد تايستانی به آزمایشگاه علمی لوس آلاموس در نیومکزیکو آمدم، ایالات متحده بیش از ۴۰۰ آزمایش هسته‌ای (حدود نیمی در جو و بقیه در زیر زمین) انجام داده بود. زرادخانه هسته‌ای آن شامل حدود ۳۰ هزار سلاح بود. من از سال ۱۹۸۶ تا ۱۹۹۷ در طول فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی به عنوان مدیرآزمایشگاه خدمت کردم

آزمایش‌های هسته‌ای پیش از دیدار با رئیس چین در کره جنوبی، تحلیلگران هشدار می‌دهند، ازسرگیری آزمایش‌های انفجاری هسته‌ای یک نقطه‌عطף خطرناک است؛ اقدامی که می‌تواند ثبات استراتژیک را برهم زند، راه را برای یک مسابقه تسلیحاتی نوین باز کند و بازگشت به دوره‌ای از عدم شفافیت و رقابت تسلیحاتی منجر شود. بازگشت احتمالی واشنگتن به آزمایش‌های هسته‌ای در شرایطی مطرح شده که آخرین توافق باقی‌مانده برای محدودسازی زرادخانه‌های هسته‌ای آمریکا و روسیه یعنی پیمان «استارت جدید» اوایل سال ۲۰۲۶ منقضی می‌شود. این تصمیم می‌تواند چین و روسیه را در موقعیتی قرار دهد که یا مجبور به واکنش شوند یا اینکه مشروعیت اظهارات قبلی‌شان درباره پایبندی به هنجارهای

وزیر بریتانیا، در پیمان منع آزمایش محدود که در سال ۱۹۶۳ امضا شد، توافق کردند که آزمایش‌های هسته‌ای را به انفجارهای زیرزمینی محدود کنند. آخرین آزمایش‌های جوی توسط این سه کشور در سال ۱۹۶۲ انجام شد. فرانسه و چین که تقریباً در همان زمان به باشگاه هسته‌ای پیوسته بودند، آخرین آزمایش‌های جوی خود را به ترتیب در سال‌های ۱۹۷۴ و ۱۹۸۰ انجام دادند.

آزمایش زیرزمینی می‌شود

علیرغم پیمان منع محدود آزمایش‌های هسته‌ای، اتحاد جماهیر شوروی و ایالات متحده هنوز در یک مسابقه تسلیحاتی شدید بودند. شوروی در حال تلاش برای جبران عقب‌ماندگی بودند و هر ۱۰ سال بیش از ۱۰ هزار سلاح اضافه می‌کردند و به نهایت تا پایان دهه ۱۹۸۰ به ۴۱ هزار سلاح رسیدند) زرادخانه ایالات متحده در سال ۱۹۶۷ به اوج خود یعنی ۳۱ هزار سلاح رسیده بود و به آرامی در حال کاهش بود. جنگ سرد همچنان ادامه داشت و آزمایش‌های هسته‌ای که زیرزمینی بودند، هنوز برای هر دو ضروری بودند. در ۱۰ سال پس از پیمان جدید، ایالات متحده نزدیک به ۴۰۰ آزمایش زیرزمینی و بیش‌ترآزمایش‌های خود را انجام می‌داد، چشمگیرتر بود. مخالفت عمومی جهانی منجر به توقف آزمایش‌ها از سال ۱۹۵۸ تا ۱۹۶۱ توسط سه کشور دارای سلاح هسته‌ای در آن زمان یعنی اتحاد جماهیر شوروی، بریتانیا و ایالات متحده شد. به دلیل حساسیت لغو احتمالی مهلت قانونی آزمایش، رئیس‌جمهور وقت آمریکا دوايت ايزنهاور از این موضوع مطلع شد و او اجازه داد آنچه «آزمایش‌های هیدروهسته‌ای» نامیده می‌شد، بدون اطلاع قبلی و در زیرزمین در لوس آلاموس انجام شود. ۳۵ آزمایش از این دست در لوس آلاموس و تعداد کمتری در سایت آزمایشی نوادا توسط آزمایشگاه لارنس لیورمور انجام شد. آزمایش‌های هسته‌ای در سپتامبر ۱۹۶۱، زمانی که شورای جهان را شوکه کرد و اولین مهلت قانونی آزمایش را لغو کرد، دوباره با شدت بیشتری آغاز شد.

ایالات متحده به سرعت واکنش نشان داد؛ با ۱۰ آزمایش در اواخر همان سال و با ۹۸ آزمایش در سال ۱۹۶۲ که تقریباً نیمی از آنها در جو بود. با این حال، با تشدید نگرانی‌ها در مورد بارش هسته‌ای و افزایش دوباره فشار افکار عمومی، نیکیتا خروشچف نخست‌وزیر اتحاد جماهیر شوروی، جان اف کندی رئیس‌جمهوری ایالات متحده، و هارولد مک میلان نخست

شش آزمایش هسته‌ای انجام دادند. در نتیجه، هر دو برای ممنوعیت آزمایش‌ها آمادگی بهتری نسبت به ایالات متحده داشتند.

آزمایش بده‌بستان

در حالی که از سرگیری آزمایش‌های هسته‌ای در مقیاس کامل به ایالات متحده این امکان را می‌دهد که به برخی از سؤالات مهم در مورد مناسب بودن ذخایر خود پاسخ دهد، این امر مزایای بیشتری را برای چین و روسیه به همراه خواهد داشت. وقتی ترامپ در رسانه‌های اجتماعی نوشت که چین و روسیه در حال حاضر در حال آزمایش سلاح‌های هسته‌ای هستند، احتمالاً منظور او آزمایش‌های هسته‌ای با قدرت بسیار پایین بوده است که بدون حضور در محل قابل تشخیص نیستند. (اگر چین یا روسیه آزمایش‌های هسته‌ای در محدوده چند کیلوتن انجام می‌دادند، مطمئناً توسط سیستم نظارت بین‌المللی دقیق آزمایش‌که توسط سازمان پیمان جامع منع آزمایش ایجاد شده است، شناسایی می‌شد.)

احتمالاً نه چین و نه روسیه این آزمایش‌ها را ناقض CTBT نمی‌دانند. روسیه پیمان CTBT را در سال ۲۰۰۰ امضا کرد، اما در نوامبر ۲۰۲۳ تصویب آن را لغو کرد. چین این پیمان را امضا کرده اما گمان می‌رود که منتظر تصویب اولیه آن توسط ایالات متحده باشد. مانند ایالات متحده، روسیه و چین ادعا می‌کنند که مطابق با اصل حقوقی بین‌المللی، به این پیمان پایبند هستند. این اصل می‌گوید که وقتی کشوری پیمانی را امضا می‌کند (حتی اگر آن را تصویب نکند)، فرار نیست «هدف و منظور» پیمان را نقض کند.

با این حال، روسیه و چین احتمالاً اصرار دولت کلیتون بر پیمان عدم تولید سلاح هسته‌ای را متفاوت از ایالات متحده تفسیر می‌کنند. دلیل این امر این است که عدم تولید سلاح هسته‌ای از زمان شکافت پلوتونیوم به خودی خود هیچ مبنای فنی ندارد. در واقع، متن پیمان که در ۱۰ سپتامبر ۱۹۹۶ توسط مجمع عمومی سازمان ملل متحد پذیرفته شد، هیچ اشاره‌ای به عدم تولید سلاح هسته‌ای نمی‌کند.

در این پیمان فقط آمده است: «هر کشور عضو متعهد می‌شود که هیچ انفجار آزمایشی سلاح هسته‌ای یا هیچ انفجار هسته‌ای دیگری انجام ندهد.» اگرچه سوابق مذاکرات پیمان نشان می‌دهد که مقامات روسی و چینی با عدم تولید سلاح هسته‌ای موافقت کرده‌اند، چین در آن زمان به آزمایش‌های هسته‌ای علاقه‌مند نبود زیرا از پیچیدگی فنی لازم برای بهره‌مندی از آنها بی‌خبر بود. در همین حال، همتایان روسی من در آن زمان شکایت داشتند که عدم تولید سلاح هسته‌ای بی‌معنی و غیرقابل تأیید است. آنها آزمایش‌های هسته‌ای را ممنوعه نمی‌دانستند. گذشته از همه اینها، ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی آزمایش‌های

با توجه به

فعالیت‌های

گسترده‌ای که

در سایت‌های

آزمایش

هسته‌ای چین

روسیه در

سال‌های اخیر

مشاهده‌شده

است. این

احتمال وجود

دارد که هر دو

کشور بتوانند

آزمایش‌های

هسته‌ای در

مقیاس کامل را

بسیار سریع‌تر

از ایالات متحده

از سر بگیرند.

از سرگیری

آزمایش‌های

در مقیاس

کامل توسط هر

یک از این سه

کشور همچنین

می‌تواند

به هند،

کره‌شمالی و

پاکستان اجازه

دهد تا بر موانع

سیاست برای

ازسرگیری

آزمایش‌ها

غلبه‌کنند

هیدروهسته‌ای را در طول مهلت قانونی ۱۹۶۱-۱۹۵۸ توجیه کردند، زیرا آنها را «انفجار هسته‌ای» نمی‌دانستند. این سؤال که آیا چین و روسیه این آزمایش‌ها را انجام می‌دهند در حالی که ایالات متحده این کار را نمی‌کند، تا زمانی که مسأله بازده صفر به طور کامل حل نشود، همچنان متحده این امکان را می‌دهد که به برخی از سؤالات مهم در مورد مناسب بودن ذخایر خود پاسخ دهد، این امر مزایای بیشتری را برای چین و روسیه به همراه خواهد بود. آزمایش‌های هسته‌ای با باید توسط پنج قدرت هسته‌ای مستقر تأیید شوند و انجام آنها برای ایالات متحده ممکن باشد، یا باید به طور خاص با مقررات کافی برای تأیید، ممنوع شوند.

در همین حال، ازسرگیری آزمایش‌های هسته‌ای در مقیاس کامل به ایالات متحده این امکان را می‌دهد که به برخی از سؤالات مهم در مورد گودال‌های پلوتونیوم قدیمی و بازسازی‌شده پاسخ دهد. اما این امر به چین و روسیه حتی بیشتر کمک خواهد کرد. به عنوان مثال، ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهوری روسیه، سیستم‌های تسلیحاتی جدید و عجیب و غریب، مانند موشک کروز هسته‌ای و اژدر عظیم هسته‌ای و مسلح به کلاک‌ه هسته‌ای پوسایدون را به نمایش گذاشته است. آزمایش احتمالاً به روسیه اعتماد بیشتری به این سیستم‌ها خواهد داد.

با این حال، چین احتمالاً بیشترین درس را خواهد آموخت. آزمایش هسته‌ای، آموخته‌های این کشور از معدود آزمایش‌هایی را که توانست در دهه ۱۹۹۰ روی سیستم‌های تسلیحاتی که زرادخانه امروزش را تشکیل می‌دهند، انجام دهد تقویت می‌کند. همچنین به استقرار زرادخانه هسته‌ای بسیار گسترش یافته‌ای که اکنون در حال توسعه آن است، کمک خواهد کرد. با توجه به فعالیت‌های گسترده‌ای که در سایت‌های

آزمایش هسته‌ای چین و روسیه در سال‌های اخیر مشاهده شده است، این احتمال وجود دارد که هر دو کشور بتوانند آزمایش‌های هسته‌ای در مقیاس کامل را بسیار سریع‌تر از ایالات متحده از سر بگیرند. از سرگیری آزمایش‌های در مقیاس کامل توسط هر یک از این سه کشور همچنین می‌تواند به هند، کره‌شمالی و پاکستان اجازه دهد تا بر موانع سیاسی برای ازسرگیری آزمایش‌ها غلبه کنند.

ایالات متحده غنی‌ترین تاریخ هیچ انفجار هسته‌ای را دارد. این کشور ۱۰۵۴ آزمایش هسته‌ای انجام داده است. روسیه ۷۱۵ آزمایش هسته‌ای انجام داده است؛ فرانسه ۲۱۰ آزمایش؛ بریتانیا ۴۵ آزمایش؛ چین ۴۵ آزمایش؛ هند ۶ آزمایش؛ پاکستان ۶ آزمایش و کره‌شمالی ۶ آزمایش. با این حال، چیزی که ایالات متحده ندارد، یک مجتمع تولید سلاح هسته‌ای بویژه برای تولید پلوتونیوم است. این کار تولید سلاح هسته‌ای بی‌معنی و غیرقابل تأیید است. آنها آزمایش‌های هسته‌ای را ممنوعه نمی‌دانند. گذشته از همه اینها، ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی آزمایش‌های

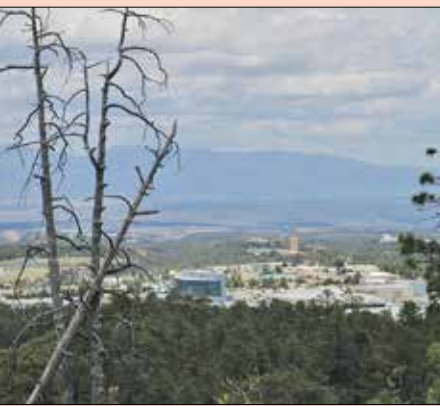
ریسک خطرناک مسابقه تسلیحاتی

بزرگ‌ترین نگرانی من در مورد ازسرگیری آزمایش‌های هسته‌ای در مقیاس کامل این است که این امر به یک مسابقه تسلیحاتی خطرناک دیگر در زمانی که تنش‌های بین قدرت‌های بزرگ با لا است، دامن خواهد زد. درگیر شدن در یک مسابقه تسلیحاتی دیگر برخلاف نظر ترامپ است که «اگر همه ما

می‌توانستیم خلع سلاح هسته‌ای شویم، عالی می‌شد، زیرا قدرت سلاح‌های هسته‌ای دیوانه‌وار است.»

بنابراین، ترامپ به جای پیشنهاد بازگشت فوری به آزمایش‌های هسته‌ای، باید بازگشت به اقدامات کنترل تسلیحات برای تضمین ثبات استراتژیک با روسیه و چین تمرکز کند. امیدواریم این اقدامات منجر به کاهش نیروهای هسته‌ای ایالات متحده و روسیه و کاهش انگیزه‌های چین برای افزایش زرادخانه‌اش شود. برای آزمایش‌های هسته‌ای، او باید با رهبری تلاش برای تصویب CTBT به ایجاد بالاترین موانع ممکن برای هر کشوری برای آزمایش کمک کند. برای حل مسأله فرار از آزمایش‌های کم‌بازده یا آزمایش‌های هسته‌ای آبی، رئیس‌جمهوری و همتایان او در پکن و مسکو باید اراده سیاسی خود را برای توافق بر سر یک محدودیت کم‌بازده قابل تأیید نشان دهند. این امر مطمئناً مستلزم بازرسی‌های در محل خواهد بود که سال ۱۹۸۸ امکان

آن اثبات شد. نکته اصلی این است که اگرچه ایالات متحده می‌تواند با از سرگیری آزمایش‌های هسته‌ای مزایای مهمی به دست آورد، اما ضرر آن بیشتر از سود آن خواهد بود.

آزمایشگاه لوسی آلاموس در نیومکزیکو آمریکا

جهان

بدون روتوش

محمد محسن فاطی

کارشناس مسائل فلسطین

اعتماد به پلیس، چالشی جدی

در اسرائیل

مرکزدموکراسی اسرائیل (IDI) گزارش مفصل سالانه خود را منتشر کرده و نتایج برآمده از نظرسنجی افکارعمومی اسرائیلی‌ها را منتشر کرده است.

این گزارش بیش از ۳۰۰ صفحه‌ای، داده و فکت‌های گسترده‌ای از واقعیت‌های جامعه اسرائیلی و وضعیت داخلی آن در مؤلفه‌های مختلف اقتصادی، سیاسی و امنیتی در اختیار ما می‌گذارد. باآنکه بواسطه تداوم انتشار گزارش‌ها به صورت عمومی در حدود دو دهه اخیر، فرصت سنجش تغییرات را هم می‌دهد.

همانگونه که پیش‌تر در یادداشت دیگری ذکر شد، بالاترین اعتماد همواره به ارتش است. در ابتدای سال ۲۰۲۴، ۷۷ درصد یهودیان و ۳۰ درصد اعراب اسرائیلی اعلام کرده‌اند به ارتش اعتماد دارند که البته اولین بار است که مجموع اعتماد به زیر ۸۰ درصد سقوط می‌کند. موساد با ۷۰ درصد و شایاک با ۶۱ درصد در رده‌های بعدی قرار دارند که نشان از وضعیت خوب نهاد‌های اطلاعاتی رژیم در افکار عمومی است.

در مراتب بعدی مقامات محلی (شهرداری‌ها)، رئیس‌جمهوری و پلیس قرار دارند. در سال ۲۰۲۵ اعتماد به پلیس در میان یهودی‌ها ۳۰ درصد و در میان اعراب کمتر از ۲۰ درصد بوده است.

شاید از میزان پایین اعتماد به پلیس در مقایسه با دیگر نهاد‌های نظامی اطلاعاتی متعجب شده باشید. برای بررسی دقیق‌تر سال‌های قبل را هم مرور می‌کنیم. در سال ۲۰۲۰، میزان اعتماد عمومی به پلیس ۴۱ درصد بوده است. در سال‌های ۲۰۲۱ و ۲۰۲۲ این اعتماد به دلیل کرونا، قرنطینه‌ها و محدودیت‌ها به ۲۹ درصد سقوط کرد.

در سال ۲۰۲۳، در سایه اتفاق بزرگ ۷ اکتبر و عملکرد نیروهای امنیتی پس از آن جهش غیرمنتظره‌ای رخ داد و اعتماد به پلیس به ۵۵ درصد رسید. سال ۲۰۲۴ باز هم رتبه اعتماد به پلیس سقوط کرد و به ۴۴ درصد رسید. این روند نزولی در سال ۲۰۲۵ و اعتماد به پلیس در میان یهودیان به ۳۳ درصد رسید. در میان عرب‌های اسرائیل هم اعتماد به پلیس به زیر ۲۰ درصد رسیده است!

موضوع رفتار پلیس در مقابل اعراب اسرائیلی، نوع واکنش در مقابل تجمعات اعتراضی به تانیاهاو، حجم فساد در رشوه‌گیری در موضوعات جنایی یا اخلاص مواد مخدر و... جزو عواملی است که گفته می‌شود موجب شده تا پلیس در یکی از کمترین میزان اعتمادش در دهه گذشته قرار داشته باشد.

فاصله اعتماد به پلیس در مقایسه با دیگر نهاد‌های اطلاعاتی مثل موساد و شایاک که درگیر زندگی روزانه اسرائیلی‌هاست، احتمال تداوم برخی نآرامی‌های داخلی را تشدید می‌کند. کاهش اعتماد به پلیس به تداوم واکنش‌ها قتل جنایی، اتهام سیاسی شدن پلیس در دوران بن گویر به عنوان وزیر امنیت ملی و مسئول پلیس و همچنین کشتن تر شدن رسیدگی به پرونده‌ها هم مربوط است. صهیونیست‌ها نگران این روند کاهش اعتماد به پلیس فرصتی پیش روی دشمنانشان قرار بد‌هد تا روی شورش داخلی یا افزایش اقدامات ضد صهیونیستی و... سرمایه‌گذاری کنند.

خبر

میدل ایست‌آی: ایران و محور

مقاومت شکست نخورده‌اند

رسانه مستقردر لندن در یادداشتی با تأکید براینکه «اسرائیل از این پس همیشه در جنگ خواهد بود» تصریح کرد: «نه ایران و نه هیچ یک از گروه‌های مقاومت در منطقه شکست نخورده‌اند و آنها به سرعت در حال تجدید تسلیحات خود هستند.» دیوید هرست، سردبیر میدل ایست‌آی نوشت: نسل‌کشی اسرائیل در غزه، پس از ۷ اکتبر ۲۰۲۳، به هیچ وجه یک جنگ مشروع برای دفاع از خود نبود.» میدل‌ایست‌آی با اشاره به تلاش رژیم صهیونیستی برای کشاندن جنگ به نقاط دیگر در منطقه، بویژه از طریق پی‌ا ثبات کردن سوریه‌ای که خود درگیر اختلافات فرقه‌ای است، به تجاوز نظامی اسرائیل علیه ایران در تابستان گذشته پرداخت و افزود: «مقامات ایرانی در طول جنگ ۱۲ روزه که پس از حمله هواییهای جنگی اسرائیل و آمریکا در ماه ژوئن رخ داد، موضع کشور را دفاعی توصیف کردند. در صورت وقوع جنگی دیگر، ایران بویژه کشورهای که اکنون آنها را به عنوان سکوی پرتاب پهپادها و پروازهای نظارتی دشمن می‌بیند، به حالت تهاجمی روی خواهد آورد.»

رسانه انگلیسی تصریح کرد: «در واقع، نه ایران و نه هیچ یک از گروه‌های مقاومتی که اسرائیل فکر می‌کند در دو سال گذشته شکست داده است، خود را شکست‌خورده نمی‌دانند. تمام آنها به سرعت در حال تجدید تسلیحات خود هستند.»

همچنین حماس که به عنوان یک جنبش، محبوبیت بیشتری دارد، در منطقه بیش از هر زمان دیگری در طول حیات خود، پیشنهادهای حمایتی دریافت می‌کند. طبق نظرسنجی انجام شده توسط مرکز تحقیقات سیاست و نظرسنجی فلسطین در ماه گذشته، اگر انتخابات قانونگذاری جدید فردا در فلسطین برگزار شود، ۶۵ درصد اعلام کردند که در آن شرکت خواهند کرد و از این تعداد، ۴۴ درصد به حماس رای خواهند داد. حدود ۷۰ درصد گفتند که قاطعانه با خلع سلاح حماس مخالفتند.

این امر، به‌طور عمده به این واقعیت مربوط می‌شود که این نسل از مبارزان درس‌هایی از نکتب سال‌های ۱۹۴۸ و ۱۹۶۷ و خروج تحقیرآمیز «باسر عرفات» رهبر سابق فلسطین از بیروت، زمانی که توسط ارتش اسرائیل در سال ۱۹۸۲ محاصره شده بود، آموخته‌اند.